

kurs. Men jeg tror, at hvad det ærede Medlem i saa Henseende fremsførte, væsentlig berøvede paa en Misforstaaelse af Udtrykket „standset sine Betalinger“. Det er jo ingenlunde at forstaa saaledes, at ethvert Tilfælde, hvor en Skyldner ikke kan betale en Fordring eller flere Fordringer, skal kunne gaa ind derunder, men for at Standsning af Betaling kan siges at være tilstede, maa der foreligge et mere almindeligt Ophor af Betalingsprestationer. At bestemme Begrebet noget nærmere ved en Definition har man ganske vist andetsteds søgt paa, men alle Begre, hvor man har søgt det, har man igjen opgivet Forsøget, fordi det var umuligt at præcisere det i bestemte Udtryk, og den enkelte Lovgivning, der har prøvet paa at opstille den i Lovform, nemlig den preussiske Lovgivning, har ingenlunde naaet at give nogen udtømmende Udvikling af Begrebet. Man kan imidlertid stole paa, at der i det Hele i Handelsverdenen og i alle de Forhold, som det kommer an paa, er en almindelig Opfattelse af, hvad der menes med dette at have „standset sine Betalinger“, en Opfattelse, som vil være fuldkommen tilstrækkelig, og som ogsaa Domstolene ville være i Stand til at domme efter. — Det ærede Medlem fremsførte dernæst den Betragtning, at der i Tilfælde af Tvangsafford burde ydes det overstemte Mindretal Sikkerhed for, at det virkelig ogsaa fik det, som der efter Alforden i det Hele skulde tilfalde det. Jeg skal aldeles ikke bestride, at der er Noget i den Betragtning, men jeg tror ikke, at det vil være muligt paa nogen Maade at give en saadan Tanke en praktisk Eftikelse. Kan man overhovedet forstaa sig med dette Institut: Tvangsafford, altsaa forstaa sig med, at nogle Kreditorer uden deres Samtykke miste en Del af deres Fordringer, imod at samme Ekjæbne rammer alle de andre Kreditorer, og at den One ikke bliver stillet anderledes i saa Henseende end den Anden, saa forekommer det mig, at man maa ogsaa kunne det med Hensyn til dette Punkt om Sikkerheden; man maa berolige sig ved, at de Overstemte blive stillede paa ganske lige Fod med de Andre. Det ærede Medlem for Svovs Amts 2den Valgkreds (Alberti) kom i Dag igjen ind paa nogle Betragtninger, som

han ogsaa tgaar gjorde gjældende, og da de i det Væsentlige kun vare en kort Gjentagelse deraf, har jeg ikke Anledning til nogen udførligere Smødegaaen deraf. Kun skal jeg bemærke, at naar det ærede Medlem i Dag fremsatte den Paastand, at det vel var sandt, at man hos os stod meget slet i Henseende til at kunne faae Netskandier afkræftede, som stete i den sidste Tid før Falliten, og som vare til Skade for Voets Kreditorer, men at Skylden derfor ikke laa i Lovgivningen, men i den Slaphed, ved hvilken vore Skifteforvaltere og øvrige Netsbestjente overholdt navnlig Straffelovens Bestemmelser mod svigagtig Fallit, saa maa jeg dertil sige, at, om der end mulig ikke altid vises den Skarphed, som der kunde, saa maa jeg dog paa det Bestemteste bestride, at Hovedarsagen til det mislige Forhold, som i saa Henseende finder Sted, skulde ligge i Slaphed i Anvendelsen af Straffelovens Bestemmelser. Sagen er den, at i de allerfleste Tilfælde stiller det sig ikke saaledes, at den Paagjældende foretager noget ligesrem og aabenbart efter den nuværende Lovgivning Strafbart. Det er ikke derved, at Kreditorerne lide Tab, det hører til de sjældne Tilfælde; men Tilfældet er netop saaledes, at det, de lide Tab ved, er at, der i vor Lovgivning hjemles enkelte Kreditorer at kunne foregribe den almindelige Dpgjørelse, med Forsøgning fra deres Side, ved at de dels indgaa Forlig med Debitor eller tage Dom over ham, og derefter ved Eksekution foregribe Fallitten. Det er det One, og det Andet er derved, at Skyldneren, naar det kommer til at stille sig mindre gunstigt for ham, indlader sig paa Transaktioner, i det Haab, som jo er saa levende under disse Forhold, at det skal lykkes ham at holde sig oppe ved at dulme de enkelte Kreditorer, og i saadanne Tilfælde kan man efter den nu gjældende Lovgivning ikke siges at begaa noget Strafbart. Det er nemlig ingenlunde Tilfældet, at man forudser Fallitten, at man ser, at en forestaaende Fallit med nogen Nødvendighed skulde følge, men man har det Haab, at man skal komme paa Fode igjen. Det er derfor saare vanskeligt under der de nuværende Forhold at ramme de Paagjældende, og det er derfor, at Forholdene hos os stille sig paa en saadan Maade, at,